

Aar 1941 den 27. September afholdtes Fredningsmøde i Tibirke til Behandling af de i Grundejerforeningens Skrivelse af 14. August d.A. nævnte Fredningsspørgsmaal. Til Stede var Fredningsnævnet med Formanden, Dommer Olrik, suppleret med Dommer A. P. Larsen, og Overretssagfører F. Dragsted.

Fredningsnævnet ønskede at faa udtømmende Oplysning om, hvilke Fredningsservituter der er lagt paa de enkelte Grunde, og hvilke Grunde der er udenfor Servituterne, og hvem der har Paataleret.

Husmand Carl Larsen oplyste, at han i sin Tid har givet 1.000 Kr. for den Grund, der ønskes fredet, men at han mener, at den nu er ca. 7.000 Kr. værd. Det er blevet sagt ham, at han let vil kunne faa disse Penge ind for den, hvis han udstykker den eller sælger, f. Eks. til Restauration. Hans Tanke havde nærmest været at flytte sit eget Hus over paa Grunden og rive det nu faldefærdige Hus ned. I saa Fald vilde han lægge Huset paa den Del, der støder op til van Hauens Grund, og eventuelt frasælge en mindre Del af den anden Ende af Grunden (mod Nord) til Bebyggelse.

Man drøftede Spørgsmaalet om, hvilken Erstatning Carl Larsen skulde have under følgende to Forudsætninger:

- 1) Paa Grunden lægges Servitut, hvorefter der ikke maa bygges, og Grunden enten skal dyrkes videre som Landbrug eller falde i Græs, med mindre Grundejerforeningens Samtykke indhentes.
- 2) Grunden paalægges Servitut om, at den ikke maa udstykkes, men kun benyttes eller sælges samlet til Bebyggelse med et enkelt Hus og saaledes, at Bebyggelsen skal

godkendes af Fredningsnævnet eller Grundejerforeningen og være i Stil med den øvrige Bebyggelse i Bakkerne. Grunden maa ikke dyrkes som Have, men skal dyrkes landbrugsmæssigt eller falde i Græs.

Provokeret af Fredningsnævnet erklærede jeg, at Erstatningen i første Tilfælde formentlig ikke burde overstige Kr. 2.000 og i andet Tilfælde en 7-800 Kr.

Carl Larsen syntes ikke, at der var Penge nok i det andet Alternativ, og vilde derfor kun forhandle om det første. Han forlangte 3.500-3.700 Kr. Paa min Henstilling og med Støtte af Fredningsnævnet gik han ned til 3.000 Kr., men yderligere vil han ikke give sig.

Paa min Forespørgsel om, hvilken økonomisk Støtte det Offentlige vilde yde til Fredningen, udtalte Fredningsnævnet som sit principielle Standpunkt, at Nævnet ikke mente, at Staten kunde forsvare at yde noget til en Fredning, der var Led i et helt privat Arrangement. Skulde Staten deltage, maatte der lægges ensartede Servituter paa alle Grundene i Bakkerne, og Paataleretten overdrages til Fredningsnævnet, og - sidst men ikke mindst - der maatte sikres Offentligheden Adgang til Færdsel i Bakkerne. Saafremt der ikke blev stillet Krav om Tilskud fra Staten til Fredningen af Carl Larsens Grund, kunde dette dog ske, uden at disse Krav blev opfyldt.

Udfra dette principielle Synspunkt udskød Fredningsnævnet Behandlingen af Spørgsmaalet om Fredning af Udsigten fra Tibirkevejen over Ellemosen, for at Grundejerforeningens Medlemmer kunde drøfte Situationen, idet det blev betydet, at denne Sag ikke vilde kunne ordnes med Statstilskud, uden at Nævnets foran skitserede Krav var opfyldt.